

Вирішення проблеми біженців у Європі та світі загалом є дуже важким процесом і потребує багато часу та коштів. Керівництво країн походження біженців має усвідомити, що становище слід змінювати, створювати максимально комфортні умови для життя, існування та дотримання основоположних прав та свобод людини. Адже без підтримки внутрішніх політичних еліт, які на сьогоднішній день навіть не зацікавлені у тому, щоб утримати громадян своєї країни від втечі за кордон, та допомоги провідних країн світу і міжнародних організацій, нічого не вийде.

Вважаємо, що міжнародна спільнота повинна об'єднатися та визначити для себе мету щодо допомоги країнам походження легальних та нелегальних біженців.

Список використаних джерел

1. Конвенція про статус біженців [Електронний ресурс]. – 1951. – Режим доступу до ресурсу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_011.
2. Протокол щодо статусу біженців [Електронний ресурс]. – 1966. – Режим доступу до ресурсу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_363.
3. Сидоржевський М. Біженці у Європі [Електронний ресурс] / Максим Сидоржевський. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://p.dw.com/p/2f1TM>.
4. Токарюк О. Як Європа намагається зупинити потік мігрантів [Електронний ресурс] / Ольга Токарюк. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <https://hromadske.ua/posts/yak-yevropa-namahaietsia-zupynyty-potik-mihrantiv>.
5. Соколовська Н. Прибутковий бізнес [Електронний ресурс] / Н. Соколовська, А. Ноль. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <http://p.dw.com/p/1EF5f>.
6. Солодько А. Угода ЄС-Туреччина: зміст та передумови підписання [Електронний ресурс] / Андрій Солодько. – 2016. – Режим доступу до ресурсу: <https://cedos.org.ua/uk/migration/uhoda-yes-turechchyna-zmist-ta-peredumovy-pidpysannia>.

Ключові слова: біженці, мігранти, переселенці, Європа, Євросоюз.
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Войтович П. П.

Дирда Адріана Михайлівна

студентка 2-го курсу факультету міжнародно-правових відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПОНЯТТЯ ТА ПРИНЦИПИ МІЖНАРОДНОЇ БЕЗПЕКИ

Сьогодні забезпечення міжнародної безпеки залишається головною проблемою сучасності. Сучасна зброя не залишає жодній державі надії забезпечити свою безпеку лише військово-технічними засобами,

нарощуванням озброєнь і збройних сил, оскільки не тільки саму ядерну війну, а й гонку озброєння виграти не можна. Стало очевидним, що безпека держав може бути забезпечена за допомогою не військових, а політичних і міжнародно-правових засобів. Шлях до гарантій безпеки кожної окремої держави лежить через всесвітнє зміцнення загальної безпеки.

Перш за все потрібно з'ясувати саме поняття міжнародної безпеки. Міжнародна безпека або глобальність — це такий стан міжнародних відносин, при якому виключено порушення загального миру та гарантується стійкий і стабільний розвиток світової спільноти в різних сферах, а саме в економічній, соціально-політичній і духовній, а також інших, саме міжнародна безпека створює умови для уникнення конфронтацій, військових конфліктів та війни між державами.

Міжнародна безпека в теорії та на практиці розглядається як усунення або взагалі відсутність безпосередньої загрози для держав. Це розуміння можна назвати традиційним, але можна виділити двасуттєвих моменти, які взаємовиключають один одного.

Перший момент пов'язаний з фізичним виживанням держави та її включенням до міжнародної системи, перш за все спираючись на свій суверенітет. Але на практиці, сильна держава здатна на користь своїх інтересів до порушення колективної безпеки. А другий момент заключається в тому, що гарантується підтримка миру усіма державами, але при цьому не зазначається на якій основі, крім прагнень учасників підтримуватиметься мир і як буде гарантуватися протягом тривалого часу [1, с. 35].

Держава піклується не тільки про міжнародну безпеку але й про національну безпеку, яка є теж важливим фактором для існування держави. Під національною безпекою розуміють здатність нації задовольняти свої потреби необхідні для її самозбереження, самовідтворення і самовдосконалення з мінімальним ризиком збитків для її нинішнього стану [2, с. 3].

Міжнародна та національна безпека держави тісно пов'язані між собою, адже якщо держава може простояти внутрішнім загрозам, то вона зможе втриматися на міжнародній арені.

Міжнародна безпека як і будь яка система заснована на визнаних усіма державами принципах та нормах міжнародного права, саме вони розкривають значення міжнародної безпеки. Одним з таких універсальних і основних принципів є мирне співіснування держав. Він втілює головну ідею всього міжнародного права. Мирне співіснування — необхідна умова для підтримання міжнародної безпеки. Другий принцип це забезпечення рівної безпеки для всіх держав на міжнародній арені. Третій, не менш значущий, повага до суверенних прав кожного народу. Четвертий — зміцнення довіри між державами. П'ятий — створення гарантій в усіх сферах для держав. Шостий — у разі виникнення конфліктів або криз, вирішення цих ситуацій має

бути справедливе. Сьомий – який передбачає розробку ефективних методів щодо запобігання міжнародному тероризму. Ці принципи є основними засадами, на яких базується міжнародна безпека [3, с. 63].

Міжнародна безпека також є ціллю міжнародних організацій, тобто колективна безпека. Наприклад, Організація Об'єднаних Націй, у своєму статуті, а саме у положеннях статті 1 вказала, що переслідує ціль підтримувати міжнародний мир та безпеку і з цією ціллю вживати ефективні колективні рішення для запобігання і усунення загрози миру, попередження актів агресії або інших порушень миру [4].

Питання підтримання миру та встановлення безпеки набуло важливого значення з утворенням відповідної організації регіонального значення на підставі Північноатлантичного договору від 1949 року. Відповідно до положень останнього, сторони, вирішивши об'єднати свої зусилля для здійснення колективної оборони та підтримання миру і безпеки в Північноатлантичному регіоні, зобов'язалися сприяти подальшому розвитку дружніх відносин, зміцнювати свої незалежні інституції, створювати умови для забезпечення стабільності й добробуту, усувати конфлікти у своїй зовнішній економічній політиці та сприяти економічному співробітництву між окремими або між усіма учасниками договору [5].

Отже можна зробити висновок, що міжнародна безпека є досить складним явищем та є результатом взаємодії багатьох держав, влада кожної з яких прагне реалізувати насамперед власну безпеку.

Список використаних джерел

1. Грищенко Д. Ю. Теоретические проблемы безопасности государства / Д. Ю. Грищенко. – М.: МГОУ, 2005. – 35 с.
2. Кондратьев Я. Ю. Концепція національної безпеки України: теоретико-правові аспекти зарубіжного досвіду / Я. Ю. Кондратьев, В. А. Ліпкан. – К.: Національна академія внутрішніх справ України, 2003. – 20 с.
3. Кулагин В. М. Международная безопасность : учеб. пособие для вузов / В. М. Кулагин. – М. : Аспект Пресс, 2006. – 318 с.
4. Статут Організації Об'єднаних Націй і Статут Міжнародного Суду від 26 черв. 1945 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_010.
5. Північноатлантичний договір від 4 квіт. 1949 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/950_008.

Ключові слова: міжнародна безпека, національна безпека, принципи, Організація Об'єднаних Націй.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Гладенко О. М.